

pevnost

edice

Dáša
Hábová

Boj
o Domhan

časť druhá

Dáša Hábová
BOJ O DOMHAN
(časť druhá)

Dáša Hábová

BOJ O DOMHAN

(část druhá)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Dagmar Hábová, 2009

Cover © Lubomír Kupčík & Lukáš Tuma, 2009

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2009

ISBN 978-80-7425-027-9

II. DOMHANSKÉ LETOPISY

Za vlády Joliů...

1. První naděje

(rok 32 podle Nového kalendáře)

Mrtví byli dávno pohřbeni. Krev z bitevních polí smyl déšť. Ale lidé nezapomněli, nemohli zapomenout na válku, která změnila jejich životy. Stále ještě žili pamětníci, kteří se zúčastnili bitvy na Verdemontské planině, během níž Jolové drtivě porazili vojsko Dračích lidí. Tito muži od té doby jen přežívali, tělo i mysl měli zmučené, svět pro ně přestal být domovem, místem, v němž by mohli žít.

V Domhanu byl nastolen nový řád. Doba kouzel skončila. Draci, kteří přežili válku, byli vyběženi při krvavých honech. Nedávno zesnulý král Gorak vydal zákony, podle kterých se trestalo užívání magie, přechovávání a skrývání draků a jakékoli vystupování proti novému královskému rodu. Co však obyvatelstvo děsilo nejvíce, byl letošní rok. Starý, dnes již nepoužívaný kalendář jej označoval jako rok Ohně. Podle Proroctví posledního mága by dívka zrozená se známkou tohoto roku, s Dračím znamením na zádech, měla vrátit

Domhan do rukou právoplatných vládců. Proto Gorak před svou smrtí rozhodl, že všechny holčičky narozené v roce Ohně budou bez výjimky usmrceny. Domhan nyní patřil Jolům.

Matky se modlily, aby porodily syna, žádná žena nechtěla přihlížet, jak vojáci zabíjejí její dítě. Královi muži křižovali celou zemi a jako bystří ostříži hlídali města, vesnice i samoty. Neuniklo jim žádné novorozeně, jako by byli všude, jako stíny se plížili ulicemi, nahlíželi okny do ložnic a vyčkávali, až se do ticha rozezní dětský pláč.

Rok ještě nebyl ani v polovině, slunce teprve nabývalo na své letní síle, a stovky nevinných děvčátek opustily tento svět, aniž by stihly zahlédnout jeho krásy. Stejně tak musely desítky mužů žít s neodpuštělným proviněním...

* * *

Mera se s těžkým výdechem posadila na dřevěnou lavičku před domem a opřela se o chladnou stěnu domku. Dlaněmi si hladila vystouplé břicho a se spokojeným úsměvem na rtech pozorovala svého manžela Toma, jak u špalku štípe dříví. Vypracované svaly na širokých zádech a pažích se s každým pohybem napínaly a slunce se odráželo na kapičkách potu. Mera přivírala oči, přesto se na milovaného muže nemohla vynadávat.

Po obědě Tom uložil manželku do sítě natažené mezi dvěma kmeny stromů, posadil se na stoličku vedle ní a jemně ji houpal. Mera zavřela oči spokojeností.

Klidné a mírné odpoledne se proměnilo v podvečer. Mera seděla na lavici a při svíče vyšívala peřinku pro dítě, když

vtom z venku zaslechla blížící se údery koňských kopyt. Skupinka jezdců přijížděla po cestě od náměstí, zabočila k domku a zastavila. O chvíli později se ozvalo klepání na dveře.

Tom byl zavřený v malé truhlářské dílně za domem, nemohl příchozí slyšet. Mera tedy odložila plátno, jehlu s vyšívací přízí zapíchla do látky, a vstala. Dlaněmi si podepřela záda v kříži, v takto pokročilém stádiu těhotenství pro ni byl každý pohyb nesmírně namáhavý a vyčerpávající. Pohybovala se jen velmi pomalu, dojít ke studni pro vodu pro ni představovalo vysilující úkol. Tom jí vždy ochotně pomáhal, pokud byl zrovna doma.

Než došla ke dveřím, bouchání se ještě několikrát zopakovalo. Na prahu stáli dva muži v tmavě zelených uniformách královského vojska. První z nich, stojící vlevo, byl vysoký přibližně jako Tom, měl delší vlasy pískové barvy stažené do ohonu, veselé světlé oči a lišácký úsměv zdobil pěknou oválnou tvář. Muž stojící vpravo byl kolohnát tak vysoký, že by neprošel dveřmi, tělo měl robustní, takže k němu uniforma přiléhala jako druhá kůže, dřevěné knoflíky v dírkách byly napnuté a při prudším pohybu by mohly odskočit. Hranatá tvář vzbuzovala na první pohled hrůzu, drobná očka se ztrácela pod nakrčeným hustým obočím a silná dolní čelist se modrala několikadenním strništěm vousů. Ostatní muži ze skupiny zřejmě zůstali u koní, Mera ale přes obra neviděla na předzahrádku.

„Nerušíme?“ zeptal se blondák místo pozdravu.

Mera se zasmála. „Horre, Gawe!“ vítala dvojici potěšeně, „co vás sem přivádí?“ a to už ustupovala do světnice, aby mohli vstoupit za ní. Zatímco blondák tak učinil, jeho spo-

lečník jen omluvně mrkl na velikost vstupních dveří a zůstal venku. Uvnitř Mera pobídla návštěvníka, aby se posadil. Jak rychle jen mohla, odsunula vyšívaní stranou, z komody vytáhla sklenku a láhev s domácí kořalkou. Do ošatky naskládala čerstvě napečené placky a přidala k nim misku s jahodovou marmeládou.

„To nemusíš, Mero,“ bránil se Gawar, ale nakonec stejně neodolal a do jedné placky se zakousl. Ještě s plnou pusou uznale pokýval hlavou. „Výborné,“ pochvaloval si, „ostatně jako vždy.“ Otřel si ústa hřbetem ruky a zhluboka jídlo zapil. „Je Tom doma?“ zeptal se.

Mera seděla a sledovala, jak si muž pochutnává. Na jeho otázku přikývla. „Je v dílně,“ dodala na vysvětlenou. „Ještě ho nepřestalo bavit připravovat pro dítě hračky.“ Podvědomě si pohladila břicho. „Malý Tommo bude mít tolik hraček, že nebude vědět, co si s nimi počít!“

Voják jí věnoval pochybovačný pohled. „Mero, nerad bych, abys to špatně pochopila, ale...“

„Bude to kluk,“ skočila mu žena do řeči. „Bude to kluk, Gaware.“ Jako by ujišťovala víc sebe než jeho. Netrpělivě poposedla, atmosféra v místnosti zhoustla a bylo jasné, že ji nelze vrátit zpět. „Zavolám ti Toma,“ nabídla Mera, vstala a vydala se ke dveřím do druhé části domu.

Gawar se za ní díval a v duchu přesvědčoval sám sebe, že se nic nestalo a taky nestane. Jeho nejlepší přátelé budou mít zdravého chlapečka.

Tom, oblečený ve vojenské uniformě, políbil Meru na čelo. „Vrátím se, jakmile to bude možné, ano, láska? A prozatím ti tady nechám Boanu, aby na tebe dohlédla.“ Očima

zabloudil ke staré ženě sedící za stolem. Boana byla porodní bába, která bydlela na druhé straně ulice, a která ochotně přislíbila svou pomoc. Tom pohladil Meru po tváři. „Ničeho se nemusíš bát, ano?“

„Opravdu místo tebe nemůže jet někdo jiný?“ vzlykala Mera.

„Sama víš, jaká je situace,“ řekl neurčitě Tom, ale oba věděli moc dobře, co se za těmi slovy skrývá. Současná situace. Rok Ohně. Všichni vojáci museli objíždět zemi a plnit královský zákon. Mera nechtěla ani pomyslet na to, že její milovaný manžel zabíjí nevinné děti, malé holčičky, které se ničím neprovinily. Snažila se předstírat, že její Tom a Tom-voják jsou dvě rozdílné osoby, protože jinak by se musela zbláznit. Jak by mohla žít s vrahem?

Tom položil dlaň na manželčino břicho, nakonec poklekl a vtiskl jí na něj polibek. „Dobře mi ji hlídej,“ pošeptal dítěti, „Tommo. Protože je to ta nejdůležitější osoba v mém životě, rozumíš, prcku?“ Přemohl slzy dojetí, rychle vstal a otočil se k odchodu. Skupina vojáků vedená jeho přítelem Gawarem na něj čekala před domem.

Mera manžela vyprovodila až k brance. Zavřela za ním a dál už jen mávala, dokud jí jezdci nezmizeli z očí. Potom se zkroušeně vrátila do domku, kde už jí Boana připravila teplý heřmánkový čaj.

* * *

O několik týdnů později se do noci rozezněly dva naléhavé dětské hlasy, vzdálené od sebe mnoho dní cesty. Byly si tak podobné, že by si je mohl někdo splést. A přesto, přesto měly být jejich osudy jako noc a den. Jako oheň a voda.

V Kebrunu, v malém pokojíku za kuchyní dětský pláč brzy utichl, stejně náhle, jako se spustil.

V Heru, v domku se zahrádkou a se svíčkou v okně, nebyl nikdo, kdo by nový život umlčel.

Tomu prvnímu nebylo umožněno poznat svět, ten druhý naopak neměl poznat domov...

* * *

„Paní, měla byste odpočívat,“ promluvila na ni Boana s hlubokým strachem. Na dítě v kolébce se neodvažovala pohlédnout.

Novorozeně spalo.

Mera v rychlosti, jak jí jen vyčerpání a bolesti dovolovaly, pobíhala po ložnici a do koženého cestovního vaku balila nejnutnější věci. Celá se přitom třásla, pleť měla bledou a téměř průsvitnou, ruce se jí chvěly a vak se jí podařilo zavázat až napotřetí.

Sklonila se nad vyřezávanou kolébkou, kterou Tom dokončil těsně před svým náhlým odchodem. Oči ji pálily od pláče, ale už neměla žádné slzy, které by mohla ronit. Probřečela poslední dva dny. A tím ztratila spoustu času, což moc dobře věděla. Čím dřív odejde, tím líp. Pro ni... i pro její dceru.

„Tammi...“ Vzala dítě do náruče, opatrně, aby je neprobudila. „Holčičko moje...“ zalykala se a hrdlo se jí svíralo bezmocí.

„Paní, tohle nemůžete,“ snažila se jí Boana stále ještě její úmysl vymlouvat, ale Mera byla rozhodnuta. Od prvního okamžiku, kdy malou Tammi přitiskla na svá prsa, věděla, že svou dceru nenechá zemřít. Nedovolí nikomu, aby jí ji vzal. Nedovolila by to ani Tomovi, kdyby... Mera stiskla

víčka a celá se otřásla. Dokázal by Tom z povinnosti zabít jejich dítě?

Možná odpověď ji dělila.

Zabalila Tammi do teplé deky, přes rameno si přehodila připravený cestovní vak a s omluvným pohledem se otočila na starou Boanu. „Musím už jít. Až se vrátí manžel...“ zaražila se. Co by měla Tomovi vzkázat? Že ho miluje, ale svou dceru miluje víc? „Vlastně je jedno, co mu řekneš. Pochopí, co se stalo.“ Vtiskla dítěti polibek na vrásčité čelíčko. „Pochopí, že nemá syna.“

„Tohle nemusíte, paní.“

„Nemohla bych žít, kdybych to aspoň nezkusila, Boano.“ Naposledy se na ženu pousmála a vyšla zadními dveřmi do zahrady a odtud do lesa směrem k jezeru. Když půjde bez přestávky, za soumraku se dostane do Mirelu. Tam najde nocleh a ráno bude pokračovat na západ, daleko za Berak, do nezmapovaných lesů, kde se člověk snadno ztratí. Při troše štěstí ji nikdy nikdo nenajde.

* * *

Gawar nejprve zaklepal na podpěrnou tyč stanu a teprve potom odhrnul vchodovou plachtu. Nahlédl dovnitř a uviděl Toma, jak u jednoduchého skládacího stolku píše dopis. Gawar nemusel ani hádat, jeho přítel psal opět své manželce Meře.

Odkašlal si, aby na sebe upoutal pozornost a aby to nevypadalo, že přišel slídit.

Tom dokončil větu a odložil pero. „Děje se něco?“ zeptal se, když pergamen zaléval voskem a opatroval pečeti s královským znakem. „Myslel jsem, že...“

„Můžeš být klidný,“ přerušil ho Gawar, „řezníkova žena dnes neporodí.“

Tomovi se viditelně ulevilo. Případná poprava se odkládá, dnes nebudou žádní mrtví. A přesto, přesto se mu nebude usínat o nic lehčeji než včera nebo všechny předešlé dny, protože za poslední dva týdny musel přihlížet nebo se nepřímo podílet na čtyřech vraždách nevinných novorozeňat. Pokaždé odvracel hlavu a nejraději by si zakryl uši, aby nemusel poslouchat dětský pláč a nářek bezmocných matek.

Poposedl a otočil se ke dveřím, aby návštěvě viděl do tváře a neseděl k ní zády. „V tom případě – co potřebuješ?“

„Já...“ Gawar nečekaně znervózněl. „Tome, to, co ti musím říct...“ slova mu vázla v krku. Ale musel to být on, kdo tu zprávu Tomovi předá, protože nikdo jiný to nevěděl. Nikdo jiný to momentálně vědět nesměl.

„Mera!“ Tom vyskočil z trojnožky. „Je něco s mou ženou? Nebo s dítětem?“

„Už porodila,“ kousl se voják do rtu. Rovné čelo brázdily hluboké vrásky způsobené obavami a starostmi o přítele. „Před chvílí přijel posel se zprávou od porodní báby. Boanin list byl určen do tvých rukou, ale mou povinností jako velitele bylo... vždyť víš.“

Tom přikývl. „Otevřel jsi jej. To je v pořádku, tak to má být.“ Oči mu svítily očekáváním. „Jsem otcem? Je Mera v pořádku? Kdy za ní budu moct odjet?“

„Pojedeme...“ Gawar si odkašlal, „pojedu s tebou. Hned ráno.“

„Výborně!“ Tom se ohlédl ke stolku, na němž ležel dopis. Vzal jej a bez váhání roztrhl na dvě půle. „Všechno podstatné jí řeknu sám.“

Gawar přítele sledoval. „Něco bys měl vědět, Tome... než tam dorazíme.“

„Co?“

Mladý velitel k němu pomalu došel a položil mu dlaň na rameno. „Tome,“ pronesl opatrně, „Mera porodila holčičku. Dva dny poté zmizela z města i s dítětem.“

Tom nejprve nerozuměl, slova mu procházela myslí, ale nenacházela jediný pevný bod, o který by se zachytila a mohla být pochopena. Jen jeho tělo podvědomě ochablo, podlomila se mu kolena a on bezvládně klesl na trojnožku. Po celém těle mu naskočila husí kůže, otvíral ústa, z nichž však nevyšla hláska. Oněměl ve chvíli, kdy mu došel význam toho, co se právě dozvěděl.

Holčička.

Dívka s Dračím znamením.

Podruhé ve svém životě brečel. Poprvé to bylo před devíti měsíci, když mu Mera oznámila své těhotenství. Tehdy to byly slzy neskonaleho, nepopsatelného štěstí. Dnes to bylo zoufalství tak hluboké, že na jeho dno nebylo možné dohlédnout. Zatemnilo se mu před očima a Gawarovu ruku, chlácholivě položenou na rameni, téměř necítil.

„Tome...“ oslovil jej přítel.

„Nech mě být.“ Ta slova zněla prázdně, a byla to stejná prázdnota, která se zračila v jeho nepřítomném pohledu. Myslel na všechno a zároveň se neodvažoval myslet na nic. Na svou ženu. Na své dítě.

Holčička...

„Tome, myslím, že bys teď neměl...“

Tom smetl Gawarovu ruku ze svého ramene. „Řekl jsem, ať jdeš k čertu! Chci být sám!“ vykřikl a odvrátil se, aby nebyly vidět slzy.

Jako velitel by Gawar musel takovéhle chování podřízeného potrestat. Ale tento zoufalý a nešťastný muž byl zároveň jedním z jeho nejlepších přátel, stačilo málo a jejich pozice by byly naopak; kdyby se Tom tehdy neoženil s Merou, byl by dnes velitelem on. Proto Gawar jen mlčky přikývl a opustil stan. Navzdory tázavým pohledům ostatních mužů držel celou noc hlídku u ohniště, kdyby náhodou Toma napadla nějaká hloupost.

Ráno za rozbřesku vyrazili po cestě vedoucí zpět k Heru, Tom se odmítl někde zastavit, takže strávili celý den v sedlech jen o chlebu se sušeným masem a vínem ředěným vodou. Ani jednomu toto očividné nepohodlí nepřišlo na mysl: Gawar byl zvyklý a Toma poháněla touha být doma a dozvědět se, kam zmizela jeho manželka.

Kousek před městskými branami zpomalili a Gawar nakonec zastavil úplně. „Měli bychom si o něčem promluvit,“ vyzval přítele.

„Nechci se zdržovat hloupostmi, promluvit si můžeme i později.“

„Vím, že to nechceš slyšet, ale pravdou je, že i na tvoji dceru se vztahuje zákon.“

Tom ztuhnul. Kuň z něj znervózněl a několikrát nesouhlasně odfrknul a potřásl hlavou. Jezdec přitáhl popruhy. Blýskl po Gawarovi očima. „To ne,“ odsekl rázně, aby nemohlo být pochyb. „Snad sis nemyslel, že to tobě nebo komukoli jinému dovolím! Nikdy své dítě nedám, rozumíš? Nikdy!“

„Já vím,“ přikývl po chvíli přemýšlení Gawar. „A ačkoli nás to oba bude stát krk, jsem na tvou straně. Vždycky jsem byl, Tome, a ty to zatraceně dobře víš.“ Nechal svého

koně dojít na úroveň toho Tomova. „Najdeme tvou rodinu a vymyslíme, kam byste se mohli ukrýt. Nikdo se nic nedozví, zůstane to mezi náma.“

„To bys udělal?“

„Myslíš, že jako velitel nemůžu doufat v lepší budoucnost? Že nemůžu snít o světě, v němž se nezabíjejí děti? Můj otec padl v bitvě na Verdemontské planině – chceš vědět, na čí straně stál?“

Tom se postupně uklidňoval. „Hádám, že na straně Jolů to nebylo...“

„Přesně,“ přisvědčil Gawar. Pro následující slova ztišil hlas až na hranici slyšitelného šepotu: „Sloužím králi, protože sám bych proti němu nic nezmohl. Ale když tvá dcera přežije a dospěje, naplní se Proroctví a Domhan se vrátí zpět, takový, jaký jej známe už jen z vyprávění...“

Po dvou dnech, kdy v Heru sbírali síly na další cestu a od staré Boany vyzvěděli vše, co jí Mera před svým odchodem prozradila, sedla dvojice opět na koně. Zamířili na západ, jak Gawar podvědomě vytušil už dávno, kolem jezera do Mirelu, což byla malá vesnička na opačném břehu.

Od majitele tamního hostince za drobný úplatek vyzvěděli, že žena Merina popisu, s malým dítětem, tam procházela před několika dny. Byla málomluvná a vystrašená, zaplatila pokoj na dvě noci, ale přespala tam jen jednou, potom se vypařila.

Další zastávkou byl Berak. Na místním trhu sice Meru nikdo nezahlédl, nebo si aspoň nevzpomínal, ale zato Gawar vyslechl rozhovor dvou prodejců, který by v momentální situaci nejraději přeslechl. Zprávy to byly sice z druhé ruky a jejich zdroj byl víc než podezřelý, ale Gawar jej nemohl

ignorovat. Musel jednat, protože at' chtěl nebo ne, stále na sobě měl uniformu. A Tom taky.

„To přece neuděláš,“ zděsil se Tom, když mu Gawar sdělil svůj úmysl. „Copak už nebylo toho zabíjení dost? Jak se král dozví, že nezemřely všechny?“

„Dozví se to,“ odušil ledově velitel a pustil se přes celé náměstí k úzké uličce, která se mezi vysokými zděnými domky téměř ztrácela. „Král není hlupák, i když by bylo mnohem snazší, kdyby byl. Jenomže není. A ty nemáš ani ponětí, jaké má možnosti. Po celé zemi má své špehy, kteří hlídají každou chybičku, každé uklouznutí, aby si získali jeho přízeň a jeho peníze.“

Tom sice protestoval, přesto Gawara následoval. Ulička je zavedla až před malý domek se střechou z pálených tašek a s vývěsním štítem označujícím obchod se smíšeným zbožím. Vojenský velitel otevřel dveře a tím rozezvučel zvonek zavěšený v jejich horní části. Chvíli se nic nedělo, až se konečně odhrnul závěs za pultem a do krámu vstoupila žena, asi třicetiletá, drobná a celá zakulacená, s růžovými tvářemi a bílým čepcem přes neposedné kudrnaté vlasy.

„Hezký den přeju, vzácní hosté,“ pozdravila je zdvořile tenkým hlasem, z něhož sálala pohoda a přívětivost. „Čím-pak posloužím?“

Tom se chtěl okamžitě vytočit a zmizet na čerstvém vzduchu, ale Gawarův strohý a odměřený hlas ho přimrazil na místě. „Jsi Margot?“

„A-ano,“ zakoktala žena, milý úsměv z její tváře byl ten tam. Věděla... jen by ji nenapadlo, že ji najdou tak brzy. Ale věděla to... Proč jen souhlasila?

„Víš, proč jsme tady,“ pokračoval Gawar. „Přišli jsme pro dítě.“

„Ale vzácní pánové! Dítě? A tady?“ vyjekla v marné naději. „Žiju sama, už dlouho. Od manželovy smrti. Kde by se tady vzalo dítě?“

Gawar přistoupil k pultu. „Když nám je vydáš dobrovolně...“

A potom se za závěsem rozezněl pronikavý dětský pláč. Gawar se ohlédl na Toma.

* * *

Tom si prohlížel svou ruku, jako by nebyla jeho. Zavřel oči, ale okamžitě je zase otevřel. Nemohl se toho zbavit. Stále ve své dlani cítil ten tenký dětský krček a před očima měl to malé nebožátko, ještě nemohlo mít ani měsíc... K čemu ho to Gawar přinutil? Jak jen mohl? Tom už po několikáté během poslední hodiny seskočil z koně a v hlubokém předklonu dával do strouhy podél cesty.

Zabil.

Poprvé ve svém životě.

Tak dlouho se mu dařilo unikat této kruté a nesmyslné povinnosti – až dnes. Dnes to musela být jeho ruka, která se ovinula kolem krčku a... stiskla.

Jak se teď bude moct podívat na Meru, až ji najde? Jak bude moct do těch samých rukou vzít svou malou dcerušku? Do rukou, které zabily... Znova se předklonil a vyprázdnil poslední zbytky z žaludku. Nikdy, nikdy Gawarovi neodpustí, že jej to nechal udělat. Že tu příšernost hodil na něj. Proč?

Gawar se po svém příteli v obavách ohlédl. Bylo mu ho líto. Ale muselo to tak být. Jednoho dne zkrátka i Tom musel poznat, jaké to je být vojákem, se všemi povinnostmi.

* * *

Po marném pátrání se vrátili na Gawarovo naléhání do Heru. Král přece nemůže dlouho postrádat velitele a jednoho z vojáků. Rozloučili se před bránou do hradu a Tom zamířil domů. Byl pevně rozhodnutý nějak si zařídit, aby mohl po manželce za pár dní znova pátrat. I kdyby měl od vojska odejít.

Ale takové úvahy nebyly nutné. Když přijel domů, Mera seděla v kuchyni a zašívala roztrhané haleny. Byla pohublá a psychické i fyzické vyčerpání posledních týdnů se jí vrylo do tváře v podobě hlubokých vrásek. Na spáncích jí mezi vlasy prosvítaly stříbrné pramínky. Přesto, když Tom vstoupil do dveří, se na něj otočila s úsměvem.

„Miláčku!“ Vrhla se jí k nohám, hlavu složil do jejího klína a samou radostí by ji snad i umačkal. „Lásko, tolik jsem se o tebe bál! O tebe i o...“ tázvavě k ní vzhlédl. „O naši dceru.“

Ženě se oči okamžitě zalily slzami. „Víš to...“

Přikývl, vzal její tváře do dlaní a vtiskl jí polibek. „Vím, že máme dceru. A už hrozně dlouho ti chci říct, že... Utečme, Mero,“ vyhrkl. „Všichni tři utečeme někam na západ. Gawar nám pomůže.“ Konečně se začal uklidňovat z počátečního nadšení, že má manželku opět u sebe. „Kde je?“ rozhlédl se po místnosti. „Spí?“

„Nemusíš se bát,“ pošeptala Mera dojatě. „Malá Tammi je v bezpečí, nechala jsem ji v Beraku u jedné obchodnice. Má krámeček v takové zapadlé uličce a žije sama. Tam dítě hledat nebudou...“ Pohládila Toma po tváři. „Cestou na západ ji tam vyzvedneme. Zase budeme rodina.“

2. Bratr a sestra

(rok 185 podle Nového kalendáře)

Hozený kámen dopadl jen kousek od místa, kde na lesní mýtině zvědavě panáčkoval zajíc. Zastříhal ušima, vyplašeně se ohlédl a pustil se na zběsilý útěk. Prokličkoval mezi pařezy a vklouzl do lesa, hnal se vpřed, známým i neznámým terénem, hlavně co nejdál od tušeného nebezpečí.

Zvíře vnímalo tupý dusot pronásledovatele, jeho kroky se blížily, útočník neměl v úmyslu se jen tak lehce vzdát. Ale stejně tak ušák, zadní tlapy střídaly přední, div je nepřišláply. Prudce zatočil vpravo, ve velkém kruhu oběhl mýtinu a vběhl zpět do vysoké trávy.

Další kámen, tentokrát jej minul opravdu těsně. Zvíře zmateně pelášilo mezi vzrostlými květinami, přivíralo oči, aby jej do nich nešlehalo listy. Zkušenost mu v hlavě našeptávala, že jen rychlost mu zachrání život.

Vytrvalý pronásledovatel pokračoval v honu. Kapsy od kalhot měl plné kamení nasbíraného v nedalekém lomu. Přestalo jej bavit strefovat se do kmenů stromů, s živým cílem bylo daleko víc zábavy. Krev mu zběsile pulzovala ve spáncích, ale fyzické námaze uvyklé plíce nezpůsobily zadýchání nebo vyčerpanost. Mladík měl stále spoustu sil, které hodlal využít k dopadení zajíce.

Muž nebyl nijak vysoký, ve vesnici, z níž pocházel, patřil spíš k těm menším, za což nejednou vyslechl štiplavé poznámky. Ale co nepobral do výšky, to vynahrazovala pevná tělesná konstituce, široká ramena a svalnaté paže, mrštnost a především nezdolná vytrvalost.

Vtom šustění trávy ustalo. Muž se zastavil a zaposlouchal

se do okolních zvuků, jako šelma číhal na svou kořist. Přivíral oči před zapadajícím sluncem, jehož oranžové paprsky osvětlovaly mýtinu. Z dálky bylo slyšet zvon, který ukončoval práce na poli.

Už si myslel, že zajíce nadobro ztratil, když náhle něco zaslechl z nedalekého porostu. Jen kousek od něj se pohnula větev vzrostlého bezového keře.

Mladík se pousmál, potěžkal v dlani další kámen a opatrně se přiblížil k místu, odkud zvuky přicházely. Poznal, že to není jeho zajíc, ale potěšeně si pro sebe konstatoval, že to musí být něco mnohem, mnohem většího... Přikrčil se a rozkryl bezové chrastí.

„Jacobe!“ vyjekl vysoký dívčí hlas poplašeně.

Gala se bleskově natáhla pro šaty pohozené opodál a přitiskla si je k obnažené hrudi. Velké oči barvy večerní oblohy třeštila k bezovému keři, které lesík odděloval od mýtiny. Mezi větvemi se její pohled setkal s pokřivenou tváří mladého muže.

Jacob byl synem ševce z nedalekého Rigosu. Bylo mu třidvacet let, přesto byl stále svobodný, protože jej žádná místní dívka nechtěla. Všechny do jedné se ho bály, bály se něčeho nestálého a výbušného uvnitř něho, jeho vznětlivé povahy a nečitelné náladovosti. Jejich odmítání a pokradmé posměšky a řeči způsobily, že se Jacob den za dnem ještě víc uzavíral do sebe. Nikdo si nemohl být jistý, co muž v dalším okamžiku udělá.

Nikdo, ani jeho sestra.

„Jacobe, co tady...?“

„Co tady děláš ty?“ nenechal ji Jacob domluvit. Protáhl se kolem keře a narovnal se v celé své výšce. K tomu, aby

vypadal hrozivě, však stačilo svaštěné čelo a ledový pohled světlých očí. „A s ním,“ pohodil hlavou směrem k muži, který ještě před chvílí líbal Galu a nyní si neobratně zapínal kalhoty.

„Jacobe, nech si to vysvětlit,“ pokusila se Gala promluvit s bratrem mírným hlasem, „Borin a já se milujeme.“

„Chci si ji vzít,“ vložil se do rozhovoru Borin. Mladý muž byl až nápadně krásný, vysoký a štíhlý, se snědou pleť a temně hnědýma očima, téměř černé vlasy se mu vlnily na krk. Do Rigosu přišel před necelými dvěma lety, postavil si malou chalupu na okraji lesa a brzy se rozkřiklo, že ve vsi žije podivín. Borin chodil po okolí a maloval, krajinu, lidi při práci, zvířata na pastvě, vyřezával ze dřeva a modeloval z jílovité hlíny, kterou poté vypaloval ve venkovní vysoké peci.

Jednoho dne se na louce setkal s Galou, zapovídali se, a než přišel večer, byla z toho rodící se láska. Dívka za ním pak docházela do jeho domku, pomáhala mu míchat barvy, procházeli se po lese a sbírali potřebné suroviny na výrobu barviv. O jejich přátelství věděli jen oni dva, protože Borin do vesnice příliš nedocházel, jen jednou za týden, když potřeboval nakoupit nějaké zásoby.

„Ano, Jacobe, chceme se vzít!“ přidala se Gala. Přesně tohoto se bála, proto prosila Borina, aby nejprve promluvil s jejím otcem a teprve poté jejich zasnoubení oznámil světu. Nechtěla, aby se to dozvěděl Jacob... A už vůbec ne takhle.

„Chceš si vzít jeho?“ Jacob si odplivl. „Víš vůbec, kdo to je? Víš o něm něco, sestřičko? Nevíš nic! A ty od ní koukej dát ty špinavý pracky!“ křikl na Borina, který Galu uklidňoval jemným dotykem.

„Jacobe, prosím...“ naléhala Gala.

„Domů!“ přikázal jí bratr nesmlouvavě. „Až se tohle dozví otec... Copak se ani trochu nestydíš?“ V sevřené dlaní tiskl kámen, kterým chtěl trefit zajíce. Ale zajíc byl nyní to poslední, na co Jacob myslel. „Chováš se jako děvka...“

„Tak dost!“ nevydržel Borin a jeho ohromné tělo se vymrštilo na dlouhé nohy. „Takhle s ní mluvit nebudeš!“

Gala natáhla ruku a zachytila Borina za zápěstí. „Nechej ho, prosím,“ žádala tiše. „Půjdu domů.“ Pomalu se zvedla ze země, stydlivě se ustrojila do šatů a přepásala je ozdobnou stuhou. „Přijď zítra, tatínek na tebe bude čekat.“ V rychlosti milého políbila a rozběhla se přes mýtinu k vesnici. Na bratra se ani nepodívala.

Borin se sehnul a začal sbírat pokreslené pergameny a malířské náčiní. Galina bratra se rozhodl okázale ignorovat, protože nic jiného si takový ubožák nezaslouží. Kdokoliv jiný by se za takové chování na Jacoba rozzlobeně vrhnul a chtěl mu vymlátit duši z těla, ale Borin ne, Borin neměl potřebu se rvát. Učili ho, že násilím se nic nevyřeší.

Jenomže Jacob byl přesvědčený o opaku. Pevná pěst a dobře mířená rána podle jeho názoru mohou změnit svět. Takže bez dlouhého váhání znova potěžkal kámen a vši silou ho švihnul po tom hajzlovi, který mu svedl sestru. Pak čekal. Tělem se mu šířila škodolibá radost, jakési pokřivené zadostiučinění: chtěl Galu a za to zaslouží smrt...

Když se ostrý křemen odrazil od Borinovy hlavy, Jacob se spokojeně usmál. Muž se ještě stačil napřímít a ohlédnout, aby zjistil, co se stalo, ale okamžitě se zhroutil k zemi. Z otevřené rány na temeni se vyvalila krev.

* * *

Gala doběhla domů, zavřela se ve své ložnici a s hlavou zabořenou do polštáře se hlasitě rozplakala. Stočila se do klubíčka a dlaně si přitiskla na břicho. Ještě to na ní nebylo znát, dosud byla štíhlá jako vrbový proutek, ale tam uvnitř, přímo pod srdcem, rostl nový život.

Její a Borinovo dítě, plod jejich lásky, která bude co nevidět zpečetěna před očima bohů i lidí. Hned jak se vrátí tatínek, tak mu o Borinovi a jejich společných plánech do budoucna řekne. Věděla, že tatínek bude rád, bude se těšit na vnoučata a bude šťastný spolu s ní.

Při těchto myšlenkách se uklidnila. Neměla k slzám důvod, vždyť všechno bude v pořádku. A Jacob? Ten ať jde k čertu. Ať se vrátí do Heru ke svému králi a ostatním vojákům. Týdny, které její bratr trávil v rodné vesnici, pro ni byly jedním velkým utrpením.

Bylo to o to smutnější, že ještě nedávno by Gala svého bratra nevyměnila za nic na světě.

* * *

Po smrti své první ženy, která nepřežila dlouhý a bolestný porod jejich syna Jacoba, se rigoský švec Ben oženil znova, tentokrát s mladou dcerou zbrojíře z vedlejší vesnice. Ani ne po roce se jim narodila holčička, která se po náhlé smrti své matky stala středem Benova života, světlem jeho dní.

Vlastně se nebylo čemu divit, protože prvorozený a jediný syn se brzy projevil jako nevychovatelný lump, který si malé sebevědomí vynahrazuje trýzněním okolí. V pěti letech ubil sousedova psa větví, o dva roky později z něj byl vyhlášený malý rváč, před nímž se ostatní děti schovaly. Jediný, kdo jej dokázal udržet pod kontrolou, byla